

Ferðslan og veturin

Ein hin vandamiklasta árstíðin í ferðsluni — veturin — er brátt yvir okkum. Hetta er árstíðin, tá vit bilførarar eiga at vísa stórt varsemi í ferðsluni, tí rættiliga lítið skal til, at ein vanlukka hendir.

Av tí at føroyskir bilførarar, tá teir taka koyrikort, ikki royna seg í myrkakoyring og eiheldur í hálkú, verður henda árstíðin við myrkur og hálkú ein tíð, har bilførarar skulu gera sínar egnu royndir.

Tað er tí ynskiligt, at bilførararnir serstakliga geva sær fær um vandarnar í vetrarferðsluni. Børnini, tey gomlu og tey brekaðu eru ringast fyri.

Hetta eru spurningar sum Rókur Dalsgaard, sum starvast á Bileftirlitinum, tekur upp í grein síni, ið hann nevnr »Ferðslan og veturin«.

Hitt ljósa summarið er farið, heystið er komið á hall, og brátt er hin myrki veturin yvir okkum.

Hugsu vit um ferðsluna, so er veturin á mangan hátt hin vandamiklasta árstíðin.

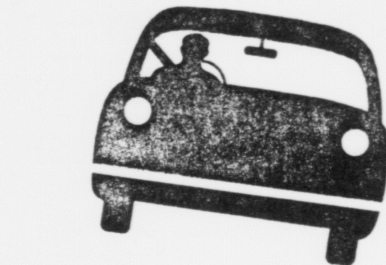
henda vandamikla lut av ferðsluni. Ikki fyrr enn ein hevur fingið venjingar í myrkakoyring, fær ein fatan av, hvussu lítið vit veruliga siggja í myrkri. T.d. hvussu torført tað kann vera at fáa eyga á ein fótgangara í dimmum klæðum.

Eitt annað fyribrigdi, sum hesir nýggju bilførarar heldur ikki hava kunnleika til, er koyring í hálkú. Og við tað at vit her á landi onga hálkubreyt eiga gerst hetta ikki á annan hátt enn við at tey, tá frostið og kavin koma, gera sínar egnu royndir. Hesar royndir hava kostað mongum dyrt, bæði materielt og í persónskaða.

Eftirbátar

Nú er orðið eftirbátur mestsum vorið eitt mótaorð her hjá okum, og sigast má at á hesum øki, sum so mongum, eru vit eftirbátar. T.d. í onkrum av grannalondum okkara, fær ein til vanligu royndina bert eitt fyribilskoyrikort. Har er tað so visiliga skipað, at ein innan ávísa tíð skal hava tikið skeið bæði í myrkakoyring og hálkukoyring, og fær fyrst tá endaligt koyrikort. Um hetta ikki er fingið í lag innan ávisan dag, verður ein at lata koyrikortið frá sær aftur.

Tá vit ongar hálkubreytir eiga, kunnu vit ikki so væl fremja hesar venjingar. Men myrkur hava vit so tað »for-slær«, so at skeið í

Rókur Dalsgaard,
Bileftirlitið, skrifvar:

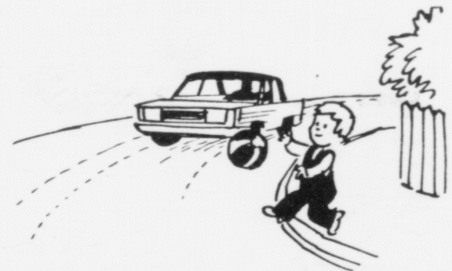
myrkakoyring kundu vit »tekniskt« farið í holt við.

Børnini og veturin

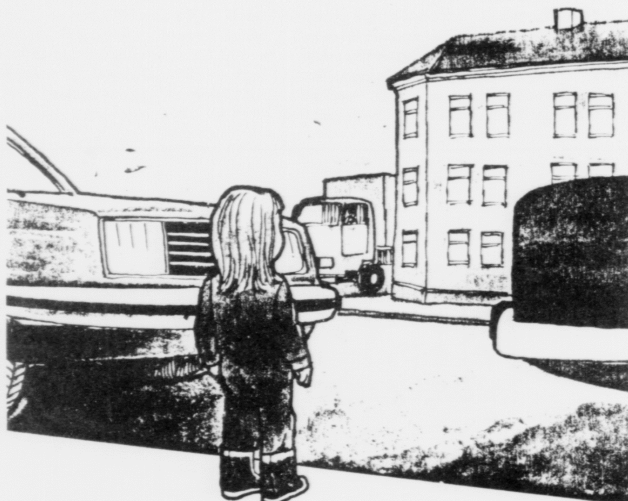
Børnini eru tey, ið vanligu eru eina ringast fyri í ferðsluni, hetta ger seg ikki minst galdandi um veturin.

Vetrarmorgnar skulu tey snúgv seg gjøgnum ta vandamiklu ferðsluna, fyri at koma í skúla ella barnagarð. Ofta í ulpu úttan endurskin, ella á súklu úttan ljós.

Her eiga foreldur ella

Fyri hesum litla er lívið spæl, tí er hann ikki ein skilagóður fótgangari

Eg eri litil, tí siggi eg stutt

Ikki minst fyri tey røðslubrekaðu er veturin ein trupul tíð

FAR